Defne Bostanci

ELÇİ

tilki Kitap

tilki
kitap
yayınevi

Elçi
Defne Bostancı

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
kitap@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Yayın Yönetmeni: Sinan Kocaman
Editör: Hafsa Durmuş
Son Okuma: Alev Sevgi
Sayfa Tasarım: Efe Bozkurt
Kapak Tasarım: Efe Bozkurt

1. Basım, İstanbul, Nisan 2025
ISBN: 978-625-6130-90-6
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öğe, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

ELÇİ

Defne Bostancı

GİRİŞ

İnsanların, yanlışların ya da kusurların olmadığı bir dünya... Yargının, öfkenin ve acının kendi kurallarıyla var olduğu bir dünya.

İnsanlar öldükten sonra büyük bir enerji ortaya çıkarır. Bu, ruhlarının enerjisidir. Bu enerjiye "kabta" denir. Kabtası güçlü olan insanlar ise asıl gerçekliğe ulaşabilir.

Büyü, sihir ve ölümün karışımı beş büyük güç:

Hava
Su
Toprak
Ateş
Ruh

Elementler, krallıkları başka bir krallığın yarattığı boşluktan doğar ve gelişir. İlk var olan element havaydı. Havadan toprak, topraktan su doğdu ve en son olarak ateş, her şeyi bitirmek için oluştu.

Çünkü eski krallıklar biliyordu; dünyanın sonunu su getirecekti. Su ve ruh...

Ruh Krallığı belirli bir ihtiyaçla var olmuştu. Ölenler, istedikleri elementi seçiyordu. Bunu engellemek için kuruldu ve bu diyara gelen herkes önce bu krallığın üyesi oldu. Bazıları kara büyüyü yönetmeye başladı ve bir süre sonra krallığın adı değişti:

Büyü Krallığı

Karanlık Krallık

Şöhreti giderek kararan ve güçlenen krallık, diğer krallıklarla daha iyi iletişim kurmak için kendisine bir elçi buldu. Fakat elçiyle birlikte daha da güçlenen krallığa karşı bir önlem alınmasına karar verildi ve Lord'a bir seçenek sunuldu:

Ya karısından, yani sevdiği kadından ya da elçisinden vazgeçmesi istendi.

"Gücün mü, aşkın mı? Kara Lord, düzgün karar ver."

Lord, sevdiği kadını seçti ve elçisini kendi elleriyle kutsal olarak anılan Yaşam Çukuru'na attı. Fakat içine düşen ölümle birlikte Yaşam Çukuru kendini lanetledi ve artık Ölüm Kuyusu olarak anılacak hale geldi.

Fakat diğer lordlar durmadı. Her elçi seçildiğinde krallık güçlenene kadar beklediler ve yine aynı seçimi sundular. Her lord sevdiği kadını seçti... Biri hariç.

Karanlık Lord

Krallığın adı bir kez daha değişti: Ölüm Krallığı

O, sevdiği kadının zaten elçisi olduğunu söyledi ve bir seçim yapmadı. Ama diğer lordlar buna izin veremezdi. Ünlerinin alaşağı olduğunu ve kendileriyle dalga geçildiğini biliyorlardı. Bu nedenle karar verdiler: Elçiyi kaçırdılar ve Lord'un kanatlarını kesmeye karar verdiler. İkisini Ölüm Kuyusu'nun yanına getirdiklerinde dört element birleşti ve maksimum güçlerine ulaşarak onları yenmeye çalıştılar.

Fakat Lord, elçisinin kuyuya atılmasına göz yumamadı. Onu kanatlarıyla sararak kuyuya atladı.

Bedenleri suya çarptığında bir kehanet doğdu:

Mühürleyin ve kilitleyin, isterseniz yok edin, Ama engel olamayacaksınız. Bu ilkti belki ama son olmayacak. Silahlar tükendiğinde ve büyü bittiğinde nefret başa geçecek: Siyahın ve mavinin nefreti...

Kehanet korku salarken tüm lordlar, bunu gizleyeceklerine ruhları üzerine yemin ettiler ve sırlarını sakladılar.

Mavinin gökyüzü, alevlerin en güçlü tonu, okyanusun derinliği, hatta en güzel çiçeklerin yaprağı olabileceğini biliyorlardı. Ama hep dedikleri gibi:

Söylemezsen bilmezler, bilmezlerse yapamazlar...

Fakat bilemedikleri bir şey vardı: Ölüm Krallığı'nın Lordu o kadar kolay ölmezdi. Ruhunu saklamayı bilirdi...

"Neden?"

"Sakin ol, İgnis. Ben hallettim."

"Nasıl?"

"Sadece bir sonrakini bekle ve bedeninden ayrıl. Kanatlarım bedenini, ben ise ruhunu koruyacağım."

"Seni seviyorum, Lordum."

"Ben de seni seviyorum, ateş perim."

KISIM 1

"Geçmiş kendini gün yüzüne çıkardığında ve eski hatalar tekrarlandığında, işte o zaman karanlıktan gelen ışığı izleyin."

BÖLÜM 1

Ben hiçbir zaman kadere inanan biri olmadım. Nedense hayatımın başından beri belirli olduğunu düşünmek bana hep değersiz hissettirdi.

Anlaşılan başkaları da benim gibi düşünüyor olacak ki benim krallığımda kadere yer yoktur.

Benim yaşadığım yer hep sessizdir. Kimse zorunda kalmadıkça konuşmaz çünkü her kelime huzursuzluk yaratır ve şüphe uyandırır. Sanki herkes yas tutuyor. Asla anlamadım. Belki de ben biraz aptalım ama biliyorum...

Su Krallığı, yaşayanlar için yas tutuyor ve her bir damlayı onların huzuru için döküyor. Ama asla onlar için savaşmıyor. Aslında ben de tam olarak ne için savaştığımı bilmiyorum. Birileri için savaşıyoruz ama umurumda değil. Sonuç olarak kazanıyoruz.

Aniden yere düşürdüğüm çatal, bütün sessizliği bölerken kendi kendime küfür ettim.

Bu masadan tiksiniyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi diğer çatalı aldım ve yerdeki çatalı almak için yaklaşan hizmetliyi elimle durdurdum.

Hiçbir yaşayan canlıyı bu masanın etrafına yaklaştırmamak gerek. Yoksa aşırı gerginlikten havaya uçabilirler. Babam sinirle kadehini masaya vurdu.

Babam güçlü bir adamdı. Güçlü olmak için her şeyi göze alırdı. Bu yönünü seviyordum, güven veriyordu ama artık yaşlanmıştı. Saçları beyazlamış ve sürekli somurtmaya başlamıştı.

"Sana hizmet etmelerine izin vermelisin, Laura," dediğinde gülümsedim ve sandalyeden kalkmadan eğilerek çatalı aldım. Kalkarken kafamı masaya vurunca annem onaylamaz bir mırıltı çıkardı.

Pekâlâ, kabul etmeliyim, ben de bunu planlamamıştım. Ama fark etmezdi. Aptal bir çatal için kimsenin yorulmasına gerek yoktu...

Doğruldum ve çatalı önümdeki su bardağına batırıp çıkardıktan sonra gülümseyerek:

"Kendi işimi yapabilirim ben." dedim. Bundan da tiksiniyordum. Eğilmekten bile aciz yaratıklarsak eğer, bir krallığı nasıl yönetecektik ki?

Annemin delici bakışlarını üzerimde hissediyordum. Mavi gözleri ruhumu bile delebilirdi. Neyse ki bu bakışlara o kadar uzun bir süre maruz kalmıştım ki artık alışkanlık olmuştu.

"Efendim, anne?" dedim, gülümsemeye çalışarak.

"Kibarlık, Laura. Bir prensessin. Sen onu da geç, bu krallığın varisisin. Ona göre davran." Çelik sesi suların dalgalanmasına neden olmuştu.

Sandalyemi sürterek ayağa kalktım. Bu sahte muameleye daha fazla katlanmak istemiyordum.

"Kusura bakmayın, Leydi Hazretleri, ama inanın bana, elimden gelen bu." dediğimde, abim ağzındaki kırmızı şarabı tüm masaya püskürttü.

Bense ona ters ters bakmakla yetindim. Sarı saçları ve annem gibi mavi gözleri vardı, uzun ve yakışıklıydı. Bunların hepsi bir yana, o bir şövalyeydi ve bu konuda mükemmeldi.

Tek sıkıntı, biraz aptal olması ve ne zaman susması gerektiğini bilmemesiydi.

Annem abime döndüğünde, "Evren!" dedi. Abim, devam etmesine izin vermeden ellerini yukarı kaldırdı ve:

"Pardon." dedi.

Aradaki boşluktan faydalanarak hiçbir şey söylemeden ayağa kalktım ve odadan çıktım. Ama babamın ardımdan, "Haplar!" diye bağırdığını duydum ve adımlarımı hızlandırdım. Asla peşimi bırakmayacaktı.

Aslında bugünkü yemeğin tek sebebi buydu: haplarım. Aslında onlara ihtiyacım bile yoktu belki de, ama asla bilemeyeceğim, değil mi?

Adımlarım cam zemini delerken yaydığım kötü enerji, camın altındaki balıkların kaçmasına neden oluyordu.

Kumral saçları ve öfkeli yüzüyle Sisili önümde belirdiğinde, kısa bir anlığına korkudan öleceğimi hissettim.

Sisili, babamın benim için tuttuğu cadıydı. Toprak Krallığı ile yapılan bir savaşta esir alınmıştı. Ama nasıl olduysa babam onu krallığa almaya karar vermişti. Kumral saçları ve mükemmel derecede uyumlu açık kahve gözleri vardı.

Sisili, parmaklarını gözüme sokmaya çalışınca geri çekildim.

"İyi, uyanıkmışsın." dediğinde, öfkesi sesini de ele geçirmişti. Cadıların öfkelenmesi çok korkutucuydu.

Sisili'yi sadece bir kez öfkeli görmüştüm. Onda da savaş alanındaki tüm şövalyelerin boynuna görünmeyen bir bıçak saplamış ve ona "lanetli, alçak ve yaratık" diyenleri parçalara ayırmıştı.

"Ne oldu?"

"Eğer o gerzek odandan çıkmazsa onu boğacağım ve kanını karanfillerimi sulamak için kullanacağım." dediğinde, kimden bahsettiğini anladım.

Kevın

Ateş Krallığı'nın varisi ve benim çocukluk arkadaşım. Aslında kendimi yakın hissettiğim tek arkadaşım.

"Ben hallederim." dedim ve koşarak merdivenlerden çıktım. Sisili ardımdan bir şeyler söyledi ama tam olarak anlamadım.

Kevın'ı seviyordum. Aslında o her zaman benimleydi. Artık nasıl tanıştığımızdan bile emin değildim.

Hep vardı, hep olacak.

Sonunda odanın kapısına geldiğimde, kapıyı hızlıca iterek açtım. Gümüş işlemeli kapı, ellerimin altında tüyden farksızdı. Odamın zemini, tüm saray gibi suyla kaplıydı. Açıkçası, bu hoşuma gidiyordu.

Odam mavi ve tonlarıyla kaplanmıştı ve Kevın, kan kırmızısı pelerini, koyu kızıl saçlarıyla camın önünde dışarıya bakıyordu. Geldiğimi fark edince bana döndü.

"Günaydın, prenses." dediğinde, tepki vermeden yatağa doğru yürüdüm.

"Günaydın." dedim, kendimi yatağa atarken. Pamuk, tüm vücudumu uyuşturdu.

Kevın'ın adım attığını duydum ve aniden yüzünü kaplayarak yere doğru düşen koyu kızıl saçlarıyla tepemde belirdi.

Ne istediğini biliyordum. Ofladım, o ise yanıma oturdu ve eliyle ensesini kaşıdı. Gergin olduğunda hep bunu yapıyordu.

"Bak..." dediğinde elimi kaldırdım ve,

"Ver şunu, yoksa susmayacaksın," dedim.

Haplarım.

Kevın ellerini hızlıca oynatarak çekmecemden ilaç kutusunun çıkmasını sağladı. Olay buydu işte. Varis seçilen kişiye yeteneği dışında bir güç verilirdi. Kevın'ınki telekineziydi, benimkiyse beni haplara bağlıyordu. Ne olduğunu bilmiyordum. Ben yedi yaşındayken yemek masasında aniden belirdi ve herkes o kadar dehşete kapandı ki bunu durdurmaları gerektiğine karar verdiler.

Çözümü ise beni haplara bağlamakta buldular.

Ama neden olursa olsun, içim acıyordu. İçimde herkesi; tüm kralları, halkı, hatta insanları bile korkutan bir güç vardı ama ben onu sürekli saklıyordum, zincire vuruyordum.

Derin bir nefes verdiğimde Kevın, elindeki hapları yumruk yaptı ve aynı zamanda havada asılı duran kutu yere düştü.

Kevın cansız cisimleri hareket ettirebiliyordu ama hâlâ bu konuda ustalaşamamıştı.

Tabii, benim konuşmam saçma. Benim gücüm bile ortalarda yok.

Avucumu açıp ona uzattığımda, bana bakarken yüzündeki o tuhaf bakış vardı. Yapmak istemiyordu ama kendini zorunda hissediyordu.

Bir şeyler biliyordu ama kendi için değil, benim için korkuyordu.

Derin bir nefes verdi ve elindeki ilaçları duvara fırlattı. Öfkeyle ellerini saçlarına geçirirken ben de kendimi sırtüstü yatağa bıraktım.

Sıkılmıştım artık. Çocukluğumdan beri aynı şeyi yaşamak beni yoruyordu. Hapları güneş batmadan almam gerekiyordu, aslında daha iki saat kadar vardı ama babam ve annem işlerini garantiye alma konusunda ısrarcıydı.

Kevın'ın tepemde dikilmesi bir kez daha tavanla olan bakışmamı bozunca gözlerimi ona çevirdim.

"Ağaç eve gitmek ister misin?"

Gülümsedim. Ağaç ev, ilk tanıştığımız yerdi. Nehrin kenarındaki bir ağaca babam benim için yapmıştı ama sonra Kevın ile tanıştım ve artık sürekli oraya gitmeye, oyunlar oynamaya başladık.

Aslında ilk başta ikimiz de birbirimizin kim olduğunu bilmiyorduk. Kevın suya düşünce onu kurtarmıştım, ancak o şekilde kim olduğumuzu söyleme cesaretine eriştik. Ne o benim su krallığından olduğumu umursadı ne de ben onun ateş krallığından olmasına dikkat ettim.

O nehrin yanında biz sadece Kevın ve Laura'ydık. Açıkçası bu hâlâ beni inanılmaz bir mutlulukla dolduruyor.

"Bir şey olursa diye yanıma hap da alacağım," dediğinde, temkinli davranmasını tuhaf karşılamadan başımla onayladım ve gelgite doğru yürüdüm.

Kral ve kraliçe dışında ışınlanmak için gelgitleri kullanman gerekirdi ve benim odamda da bir tane vardı. Aslında kullanımı çok basitti. İçinden geçiyorsun ve ordasın. Genelde her sokakta bir tane olurdu ya da meydanlarda.

Kevın bileklerimden tuttu ve beni neredeyse sürükleyerek gelgitten geçirdi.

Kendimizi nehrin yanında bulduğumuzda derin bir nefes verdim ve koşarak kendimi çimenlere attım. Burayı gerçekten çok seviyorum.

Dalgaların sesi rüzgâr gibi yavaşça kulağımı doldururken Kevın yanıma uzandı ve ellerini kafasının altında birleştirdi. Göz ucuyla bana baktığında gülümsedim. O ise sadece gözlerini kapattı.

Tüm gün çok yorulmuştum ve burası huzur vericiydi. Gözlerimin kapanmamalarını istemek haksızlık olurdu. Kevın'ın beni uyandıracağını düşünerek gözlerimi kapattım ve çimenlerin üstüne yattım, dalgaların ise kulağıma dolarak şarkılarını söylemelerine izin verdim.

"Uyan, Laura! Lanet olsun! Uyan! Hay ben böyle işin—"

"Ne oluyor?"

Uyandırılmaktan tiksinirim ve Kevın bunu bilir. Önemli bir şey olmalı, önemli bir şey olmak zorunda.

Kevın etrafta koşuşturup dururken,

"Yukarı bak," dedi ve o an olduğum yerde öylece kaldım.

Taş kesilmiştim. Ölüyordum galiba ve görebildiğim tek şey, güneşin ufak sarı kafasının dağın üzerindeki batışıydı.

Sıçtım.

Hızlıca doğruldum ve,

"Haplar!" diye bağırdım.

Kevın çimenleri aramaya devam ederken,

"Gitmişler," dedi.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum, uyuyordum ben de."

"Neredeydi?"

"Cebimde."

"O zaman nasıl oldu da gitti? Biz tek—"

Başıma saplanan ani acı yüzünden dizlerimin üzerine çöktüm. Beynim sanki beni yok etmek ister gibi bir sancıyla boğuşuyordu.

Kafamı ellerimin arasına alırken gözlerimi sımsıkı yumdum.

Ayaklarımın yerden kesildiğini fark etmemle tüm bedenimin suya çarpması bir oldu.

Gözlerimi ve ağzımı açarak suyun tüm bedenimi sarmasına ve acıyı bitirmesine izin verdim ve bir zaman sonra ağzımdan ya da burnumdan hava çıkmayı bıraktı. Acı yavaşça söndü ve bu sırada yosunların arasında öylece duran beyaz kutuyu gördüm.

Ve yüzmeye başladım.

Şişenin ayaklanmadığını farz etmem gerek gibi geliyor.

Ellerimle şişeyi o kadar sıkı tutuyordum ki parçalara ayrılmasını beklerdim.

Kafamı sudan çıkardığım ve organlarım oksijenle dolduğu anda beynim yine acıyla yankılandı.

Kevın hızlıca elimdeki şişeyi aldı ve haplardan birini ağzıma atarken beni tekrar suya batırdı.

Boğazımı delip geçen hap, sanki oraya ait olmadığını biliyor gibiydi.

Sonunda kafamı hızla sudan çıkardığımda acı bitmişti, haplar beni kurtarmıştı.

Kevın hızlıca elimi yakalayarak beni yukarı çekti ve ben sırılsıklam bir şekilde yüzeye çıktım. Siyah saçlarım boynuma yapışmış, tüm elbiselerim ıslanmıştı.

Kevın büyük bir hızla beni kendisine çekti ve,

"Üzgünüm," dedi.

Onun suçu değildi, kimsenin suçu değildi. Benim bile.

Bunu ben seçmemiştim. O yüzden sıkıca Kevın'a sarılırken onun kıyafetlerini de ıslattım.

BÖLÜM 2

Tam dört gün geçmişti ve hiçbir şey olmamıştı. Her şey aynıydı, gördüğüm tuhaf rüya dışında.

Bir adam vardı, kül siyahı bir tahtta otururken yanında bir kadın duruyordu. Onun da kül siyahı elbiseleri vardı ve mutluydu. Ama sonra bir şey oluyor ve ikisi birden bir yere atılıyordu, kuyu gibi ama çok derin değil.

Düşerken hissettikleri korkuyu, yanındaki adama tutunuşunu—hepsini hissedebiliyorum. Ve her seferinde kan ter içinde uyanıyorum. Hatırlamaya çalışsam da asla yüzlerini hatırlayamıyorum.

Her şey benim hayal ürünüm olabilir belki, ama o kadar gerçekçi ki bunları hayal etmem imkânsız gibi geliyor.

Sisili, ilacı geç içtiğimi saraya girer girmez anladı ve bizi bir ton azarladı.

Ardından bana değişik bir şeyler içirdi ve uyumamı söyledi. Bana ne kadar kızgın olursa olsun sürekli bana yardımcı oluyordu. Onu seviyordum. Aynı yaşta olmamıza rağmen o, benim ablam olma görevini şikâyet etmeden üstleniyordu.

Etrafta büyük bir koşuşturmaca vardı çünkü kısa süre sonra taç giyme törenleri yapılacaktı.

Benim üzerimde ise tuhaf bir gerginlik vardı. Aslında çok umursamazdım ama nedense bu çok önemliymiş gibi hissettiriyor ve beni korkutuyordu.

Balkonda korkuluklara yaslanmış, bahçeye bakıyordum. Sarayın etrafı, dışarıdan gelebilecek herhangi bir saldırıya karşı mühürlüydü. Ama buradan bakıldığında mavi çiçeklerle kaplı sarmaşıklarla dolu, mükemmel bir duvar görünüyordu.

Bahçede büyük bir defne ağacı vardı. Annem bu ağacı çok seviyordu çünkü bu ağacın ona gençliğini hatırlattığını söylüyordu. Yakın bir arkadaşının anısına diktiğini söylemişti.

Annemin de bir zamanlar genç olabileceği gerçeği bende tuhaf bir his uyandırıyordu. Sonuç olarak o, her zaman sert ve otoriterdi.

Bazen babamla nasıl evlendiklerini düşünüyordum. İkisi de eskiden soylu ailelerden geliyorlardı. Asıl krallık ailesinden olan babamdı. Asla nasıl tanıştıklarından bahsetmiyorlardı. Hatta bir keresinde annemin babama "lord" dediğini duyduğuma eminim.

Gözüm bahçedeki fıskiyeye takıldığında durdum. Berrak su, yukarı yükselen bir nilüfer çiçeğinin yaprakları arasından dökülüyordu. Havuzun içinde ise dört balık vardı. Dört krallığın ortaklığını simgeliyordu... yani galiba.

Arkamdan bir öksürme sesi duyunca döndüm. Sırtını duvara yaslamış duran abimi görünce gülümsedim. O da bana gülümseyerek yanıma yürümeye başladı.

Sarı saçlarını arkaya taramış ve üzerine koyu mavi bir pelerin takmıştı. Benimle balkondan bakmaya başladı.

O, her zaman karmaşık biri olmuştu. Benden beş yaş büyüktü. Ben farkında olmadan neler yaşadı bilmiyorum ama o, sanki

kendini hep gülmek, şaka yapmak zorunda hissediyor gibiydi. İki farklı kişilikle dolaşıyordu: biri benim sevecen ve şakacı abim, diğeri ise soğuk ve duygusuz *saray suikastçısı*.

Saray suikastçısı diğer şövalyeler tarafından ona verilen bir lakaptı ve bence tam olarak ona uyuyordu.

Aslında bu lakabı bilerek almamıştı. Ben on yaşındaydım ve abim de yedi yıldır tahta kılıçla eğitim alıyordu. Bildiğim kadarıyla babamın uzun zamandır yakalayamadığı bir casusu bulmuş ve onu öldürmüştü. Sadece on beş yaşında olmasına rağmen o kadar kişinin yapamadığını yapınca ister istemez bu lakabı almıştı.

"Varis sensin," dediğinde kafamla onayladım. Abim, varisin ben olmamı istemişti. Tek istediği ordulardı ve ben tacı takar takmaz o da rozetini takacaktı.

"Pişman mısın?"

"Ben mi? Asla, kardeşim. Farkında olmasan da sen yönetmek için yaratıldın, ben ise ölmek için," dediğinde hızlıca ona dönüp yumruğumu yüzüne savurdum ama o elimi elinin içine aldı ve beni çevirerek karnımı korkuluklara yasladı. Onu asla yenemiyordum.

"Seni yenememem için bilerek bana az şey öğretiyorsun, değil mi?" dediğimde kahkaha attı ve beni kendine çevirerek sımsıkı sarıldı. Başım göğsüne gömülüyken derin bir nefes aldım ve:

"Ölme, tamam mı?"

"Tamam."

"Söz ver."

"Söz, kardeşim. Sen yerime geçebilecek duruma gelene kadar ölmeyeceğim. Sonrasına bakarız," dediğinde burnumu çekerek:

"Düzgün söz bile veremiyorsun," dedim. O ise gülümsedi.

Orduların başına geçmesi, artık her savaşta en önde, açık hedef olacağı anlamına geliyordu ve benim yapabileceğim tek şey, krallığı hiçbir savaşa sokmayarak abimi korumaktı.

Bir süre abimle balkonda durmuş ve konuşmuştuk. Abimle konuşmak zordu. Ne zaman ciddi bir konuya gelsek kaçıyor, konuyu değiştiriyordu.

Sonunda içeri geçtiğimizde koridorda Sisili ile karşılaşmıştık. İlk başta neden dışarıda olduğumuzu sormak ister gibi bir hali vardı ama bir şey demedi.

Sadece bize baktı ve yanımızdan geçip uzun koridorda kayboldu. Arkasından bakıyordum. Bu kadar sessiz biri değildi.

"Onun nesi var?" dediğimde abim iç çekti ve:

"Galiba bu sefer onu gerçekten kızdırmayı başardım," dedi.

Ona döndüm. "Onu kızdırmak çok olay, abi. Ama belli ki sen onu kızdırmamışsın, üzmüşsün."

Yürümeye devam ettim ama yanımda abimin olmadığını fark edince durdum. Sırtı bana dönüktü, Sisili'nin gittiği yere bakıyordu.

"Ne oldu?"

"Gönlünü almalıyım. Sen de çok geç kalma."

Omuz silktim. "Bakarız."

Dediğini yaptım. O gittikten sonra odama gittim ama düşünmeden edemiyordum: *Sisili'yi bu kadar üzmek için ne yapmıştı?*

"Mühürleyin ve kilitleyin, isterseniz yok edin,
Ama engel olamayacaksınız. Bu ilkti belki ama son olmayacak..."

Ölüm ve yaşam arasındaki sınır ince bir iplikten ibaretti. Krallıkların birbirine düğümlendiği, güç ve ihanetin kaderi belirlediği bir dünyada, her elçi bir yol ayrımına sürüklenirdi. Biri hariç...

Su Krallığı'nın varisi Laura, tahtın gölgesinde büyürken, kanına işlenmiş bir sırrın peşine düşeceğini bilmiyordu. Kehanetler fısıldandığında, elementler ayaklandığında ve geçmişin hayaletleri ruhuna dokunduğunda, gerçeği seçmekten başka çaresi kalmayacaktı.

Ama bir soru vardı ki yankısı her şeyden daha derindi: ***Kaderine boyun mu eğeceksin, yoksa onu yeniden mi yazacaksın?***

Sırlar, büyü ve ihanetle örülü bu destansı yolculuğa adım atın. Çünkü bazı seçimler sadece dünyayı değil, ruhu da değiştirir...

9 786256 130906